

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΙΔ'

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 22 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1936

ΑΡΙΘ. 8

ΤΟ ΚΕΝΤΡΟΝ ΤΗΣ ΠΡΟΣΟΧΗΣ

Ἄρχεται κατ' αὐτὰς τὸ στάδιον τῆς ἐντεταμένης πνευματικῆς καὶ ἠθικῆς ἀσκήσεως τῶν πιστῶν, «ἢ τῶν πνευματικῶν ἀγῶνων ἀρχή», ὡς ἄδει ὁ ψαλμωδός, καὶ ἡ Ἐκκλησία καλεῖ τοὺς πάντας ὅπως συγκεντρώσωσι τὴν προσοχὴν τῶν εἰς ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖ τὴν οὐσίαν τοῦ ἀνθρώπου, εἰς τὴν ψυχὴν. Ἡ ζωὴ, μάλιστα σήμερον, κατέστη τόσον πολυπλευρος καὶ πολύφροντις, τὰ ἀμέριστα περιττὰ καὶ ἐφήμερα καὶ μηδαμινὰ τόσον δι' ὅλης τῆς ἡμέρας, διὰ πολλοὺς δὲ καὶ δι' ὅλης σχεδὸν τῆς νυκτός, ἀπορροφοῦν τῶν ἀνθρώπων τὴν μέριμναν, ὥστε νὰ μὴ ὑπάρχη δι' αὐτοὺς καιρὸς νὰ ρίψουν ἐν βλέμμα καὶ εἰς τὸν ἐσώτερον θάλαμον τοῦ ἐγώ των, ὅπου ὑπομονητικὴ καὶ περίλυπος ἀποκαραδοκεῖ ἔστω καὶ μόνιον προσοχῆς ὁ πνευματικὸς ἑαυτός των. Καὶ διατελεῖ μελαγχολικὴ ἡ ψυχὴ τῶν ἀνθρώπων εἰς τὰ βάθη τοῦ ἀντροῦ της, διότι, ἐνῶ αἰσθάνεται ὅτι ἔχει ἀξίαν ἀπειρώς ὑψηλοτέραν ἐκείνων, εἰς τὰ ὁποῖα σπαταλᾷ ὁ ἀνθρώπος τὴν φροντίδα του καθ' ὅλην του σχεδὸν τὴν ζωὴν, δὲν ἀξιοῦται τῆς προσηκούσης ἐκ μέρους αὐτοῦ προσοχῆς. Ἡ ψυχὴ εἶνε ὑπόστασις, τῆς ὁποίας ἡ καταγωγὴ, ἡ φύσις καὶ ὁ προορισμὸς συνίστανται εἰς τὸ νὰ καταστῇ ὁ κάτοχός της βελτίων τοῦ ὅ,τι ἐκάστοτε εἶνε. Καὶ αὐτὸ εἶνε ὅ,τι ὁ ἀνθρώπος, ὡς τὰ πολλά, ἂν μὴ καὶ πάντοτε, λησμονεῖ.

Ἐδῶ ἀκριβῶς ἔγκειται ἡ μεγάλῃ τοῦ ἀνθρώπου τραγωδία: δὲν ἔχει συνείδησιν τῆς ἰδίας του ἀνωτερότητος. Ὅχι μόνον οἱ κοινοὶ ἄνθρωποι, ἀλλὰ καὶ οἱ φερόμενοι ὡς ἀνεπτυγμένοι, μάλιστα δὲ αὐτοί, ἔχουν περὶ τοῦ ἀνθρώπου τὴν χειροτέραν ιδέαν. Εἶνε παρατηρημένον ὅτι ἡ μεγίστη πλειονότης τῶν χειροζομένων τὴν γραφίδα λογοτεχνῶν παρουσιάζουν

εἰς τὰς συγγραφάς των ὡς γενικὸν τοῦ ἀνθρώπου τύπον ὄχι ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον θὰ ἠθελον διὰ τὸν ἴδιον ἑαυτὸν των, ἀλλὰ τὸν τύπον τῶν κατωτέρων αἰσθήσεων, τὸν κοινὸν τύπον τοῦ χαμαιζήλου, τοῦ ἀγοραίου καὶ τοῦ ἀθλίου, ὅστις προκαλεῖ τὴν καταφρόνησιν μᾶλλον ἢ τὴν ἐκτίμησιν. Δὲν ἀντιλαμβάνονται τὴν τρομερὰν παρεξήγησιν· διότι ὁ ἀνθρώπος, ἡ ιδέα τοῦ ἀνθρώπου, δὲν ἀπαρτίζεται ἐξ ὅσων παρουσιάζει τῶν τριόδων ἢ χυδαιότης, ἀλλ' ἐκ τῶν στοιχείων ἅτινα ἀποτελοῦν τὴν εὐγένειαν καὶ τὸ ὕψος του, ἐκ τοῦ ἐν τῷ στήθει ἐκάστου ἐνυπάρχοντος καὶ μήπω πραγματοποιηθέντος βελτίονος. Καὶ εἶνε τοῦτο ἡ ἀμελουμένη συνήθως ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων ψυχὴ.

Ἡ ἀγία ἡμῶν Ἐκκλησία, ἔμπειρος τῆς φύσεως τῆς παρουσίας ζωῆς καὶ σοφῆ βαθυσκόπος τῶν ἐσωτάτων τῆς ψυχῆς καταφυγίων, ἐν τῇ περὶ τῆς σωτηρίας τοῦ ἀνθρώπου προνοίᾳ της ἐμερίμησε νὰ ὀρίσῃ ἰδίους καιροὺς, καθ' οὓς—κατ' αὐτοὺς τοῦλάχιστον—ὁ πιστὸς νὰ στρέφῃ τῆς προσοχῆς του τὸν προβολέα εἰς τὴν ψυχὴν, εἰς τὸ ἴδιόν του Ἐγώ, νὰ μεταβάλλεται εἰς κεντρομόλον ἀπὸ κεντροφύγος. Ἐκεῖ, εἰς τὰ βάθη τῆς ψυχῆς, ἀγωνίζονται κατ' ἀλλήλων δύο Ἐγώ, ἐκ τῆς προσοχῆς δ' εἰς τὴν ἔκβασιν τοῦ ἀγῶνος ἐξαρτᾶται ἡ πραγματοποίησις τοῦ βελτίονος. Ἐκ τῆς ἐνδον δράσεως θὰ ἐξαρτηθῇ νὰ κατασκευάσῃ ὁ ἀνθρώπος τὸν ἴδιον οὐρανὸν του ἢ τὴν ἰδίαν του κόλασιν. Διὰ τοῦτο ἡ ὅλη ἱερὰ ἱσματογραφία τῆς περιόδου ταύτης ἀποτελεῖ μίαν ἰδιαζόντως ἐντονον, ἀδιάλειπτον, ἔμμονον καὶ θερμὴν ἔκκλησιν ὅπως ἡ ψυχὴ ἀποτελέσῃ τὸ κέντρον τῆς προσοχῆς.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΑΙ ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Ματθ. 6, 14-21.

Τρεῖς μαργαρίται θεῖοι κοσμοῦσιν ἀστράπτοντες τῆς ἀληθείας τὸ φῶς ἐν τῇ ὑπὸ μελέτην Εὐαγγελικῇ Περικοπῇ, τὴν ὁποίαν ἡ Ἁγία Μήτηρ ἡμῶν Ἐκκλησία ἐθῆκεν ὡς «πρόσωπον τηλαυγές» διὰ τὴν ἀρχομένην περίοδον μετανοίας, τὴν Ἁγίαν καὶ Μεγάλην Τεσσαρακοστήν. «Ἐάν», λέγει ὁ Κύριος, «ἀφήτε τοῖς ἀνθρώποις τὰ παραπτώματα αὐτῶν, ἀφήσει καὶ ὑμῖν ὁ Πατήρ ὑμῶν ὁ Οὐράνιος. Ἐὰν δὲ μὴ ἀφήτε τοῖς ἀνθρώποις τὰ παραπτώματα αὐτῶν, οὐδὲ ὁ Πατήρ ὑμῶν ἀφήσει τὰ παραπτώματα ὑμῶν». Ἴδου ἡ πρώτη ἀλήθεια.

Ἄν θά μοι ἐπετρέπετο ἡ ἀνθρωποπρεπῆς ἔκφρασις, θά ἔλεγον ἀδιστακτως ὅτι ἐδῶ ὁ Κύριος ἡμῶν «μὰς πατεῖ εἰς τὸν κάλον», τὸ δὴ λεγόμενον. Οὐδεμία ἀλήθεια τῆς χριστιανικῆς θρησκείας, ἐξ ἑκείνων αἱ ὁποῖαι εἶναι προωρισμέναι νὰ ἐφαρμοσθῶσιν ἐν τῷ βίῳ, πλήττει ἡμᾶς ὀξύτερον τῆς ἀληθείας ταύτης. «Ἐγὼ νὰ τὸν συγχωρήσω; Ἀδύνατον!» «Ἀὐτὸν νὰ συγχωρήσω;» λέγει ἄλλος. «Τῶν ἀδυνάτων ἀδύνατον». «Θὰ σοῦ δείξω ἐγὼ», «θὰ μοῦ δείξης ἐσύ», ὡς πύρινοι μάχαιρα διασταυροῦνται καὶ ἀπὸ χριστιανικὰ ἀκόμη χεῖλη φράσεις ἀποπνέουσαι πῖρ καὶ μανίαν καὶ ἐκδίκησιν. Ἡ σύγχρονος ἰδίᾳ ζωὴ εἶναι ἱκανὴ νὰ μᾶς δώσῃ τόσα καὶ τόσα στοιχεῖα, ὥστε νὰ ἀντιληφθῶμεν μέχρι τίνος σημείου, χριστιανοὶ ἡμεῖς, εἴμεθα ἀπροσάρμοστοι πρὸς θεμελιωδεστάτην ἀπαιτήσιν τοῦ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ὅ,τι καὶ εἰς τὸ προηγουμένον σημειώμα μου ὑπέμνησα εἰς τὸν εὐσεβῆ ἀναγνώστην: ὅτι ὅπως τὸ παρὸν, οὕτω καὶ τὸ μέλλον ἡμῶν δὲν εἶναι μετέωρον καὶ μεμονωμένον, ἀλλὰ κρίνεται, καὶ θὰ κριθῆ, ὑπὸ τὸ πρῶτον πάντοτε τῆς στάσεως ἡμῶν ἐν τῇ κοινωνίᾳ, τῆς σχέσεως ἡμῶν πρὸς τὸν πλησίον, τοῦτο πιστοῦται διὰ τῆς προαναφερθείσης κατηγορηματικῆς ῥήσεως τοῦ θεοῦ ἡμῶν Διδασκάλου καὶ Λυτρωτοῦ. Ἄφρασις ἀμαρτιῶν ἐκ μέρους τοῦ Θεοῦ πρὸς ἡμᾶς εἶναι τι ἀκατανόητον, ἀποτελεῖ δὲ καὶ ἀξίωσιν θρασείαν, ἐφ' ὅσον ἡμεῖς αὐτοὶ ὀρθοῦμεθα σκληροκάρδιοι καὶ λίθινοι ἀπέναντι τοῦ βλάψαντος ἡμᾶς καὶ δεικνύοντος, ἐννοεῖται ἀπαραιτήτως, *μετάνοια*. Ἡ σκέψις ὅτι σήμερον ἡ αἴριον ἐνδέχεται νὰ ταξιδεύσωμεν ἀναγκαστικῶς τὸ αἰώνιον ταξίδιον, ἢ ἄλλη σκέψις, ὅτι εἰς τὴν ἄλλην ζωὴν δὲν ὑπάρχει ἔδαφος οὔτε μετανοίας, οὔτε συγχωρήσεως, εἶναι ἀνάγκη νὰ κρατοῦν τὸν εὐσεβῆ χριστιανὸν μακρὰν τῆς ἀδιαλλαξίας καὶ τῆς κακῶς ἐννοουμένης φιλοτιμίας. Τόσον ἢ μετάνοια ἢ εἰλικρινής, ὅσον καὶ ἡ συγγνώμη, ἐξυψοῦσι καὶ τὸν δίδοντα καὶ τὸν λαμβάνοντα. Ἄλλως δέ, ἡ ἀδιαλλαξία θέτει εἰς κίνδυνον αὐτὴν τὴν ψυχικὴν σωτηρίαν. Οὐδέποτε ὁ Θεὸς θὰ συγχωρήσῃ φιλεγκδικούς καὶ ἀμετανοήτους, κατὰ τὰ θεῖα τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν βαρυσήμαντα λόγια.

Δευτέρα ἀλήθεια: ἡ ἀξία τῆς ἀνεπιδείκτου νηστείας. Ἐν τῇ ὀσμῇ νέων ἰδεῶν καὶ σκέψεων, ἐν τῷ στροβιλισμῷ τῶν παντοίων ὑψηλῶν τῆς ζωῆς ἀξιών, ἢ παραμόρφωσις τῆς περὶ νηστείας διδασκαλίας τοῦ

Σωτῆρος ἐν τε τῇ θεωρίᾳ καὶ τῇ πράξει ἔλαβε δυσἀρέστους διαστάσεις. Ἡ νηστεία εἶναι θέσμιον τῆς Χριστιανικῆς Θρησκείας, καθιερωθὲν τόσον διὰ τῆς διδασκαλίας, ὅσον καὶ διὰ τοῦ βίου τοῦ Σωτῆρος. Δὲν χωρεῖ, ἐπομένως, οὐδεμία ἀπολύτως ἀπόκλισις διὰ τὸν χριστιανὸν ἀπὸ τοῦ Κυριακοῦ Κανόνος. Καὶ εἶναι μὲν ἀληθές, ὅτι ἔχει ἡ Ἐκκλησία περιθώριον νὰ ὀυθμίξῃ ἐκάστοτε τὰ τῶν χρόνων καὶ τὰ τοῦ τρόπου τῆς νηστείας, οὐδέποτε ὁμως δύναται νὰ ἀθετηθῆ ἡ ἀπαιτήσις ὅτι ἡ νηστεία ἐπεκτείνεται καὶ ἐπὶ ὕλικου ἐδάφους, περὶ τὴν ὀυθμίαν τοῦ ποιοῦ καὶ τοῦ ποσοῦ φαγητῶν καὶ ποτῶν, καὶ νὰ ὑποστηρικθῆ ὅτι «ἀρκεῖ καρδία καθαρά, καὶ πίνω καὶ τὴν Μεγάλην Παρασκευὴν γάλα, καὶ τρώω κρέας καὶ γλεντῶ καὶ κατὰ τὴν Καθαρὰν Δευτέραν!» Οὐδὲ εἶναι τεθεσπισμένη ἡ νηστεία ἀπλῶς καὶ μόνον διὰ νὰ ὑποβαστάσῃ τὴν νηστείαν τῆς ἀμαρτίας. Ἡ νηστεία εἶναι πρᾶξις πίστεως, εὐλαβείας καὶ εὐγνωμοσύνης πρὸς τὸν Θεὸν καὶ «ὃν ἀπέστειλεν Ἰησοῦν Χριστὸν» καὶ πρὸς τὴν ἁγίαν Ἐκκλησίαν.

Ἐφθάσαμεν εἰς τὴν τρίτην ἀλήθειαν: «ὅπου ἐστὶν ὁ θησαυρὸς ὑμῶν, ἐκεῖ ἔσται καὶ ἡ καρδία ὑμῶν». Ἴδου ἡ κλεῖς τῆς ἐξηγήσεως τῆς ὑλομανίας, τῆς ἀσεβείας, τῆς ἐπικινδύνου ἀμαρτωλότητος, ἀλλὰ καὶ τῆς δυστυχίας καὶ ἀθλιότητος τῆς ἀνθρωπίνης γενεᾶς. Ἐφ' ὅσον ὡς ἄτομα, ὡς κοινωναί, ὡς κράτη δὲν ἐνστερνισθῶμεν τὴν Εὐαγγελικὴν ταύτην ἀλήθειαν, καὶ ἐν τῇ συνειδήσει καὶ τῷ ἰδεῶδει ἡμῶν δὲν τάξωμεν ὑπεράνω πάντων τὸν *Ὀθράνιον Θησαυρὸν*, μοιραίως θὰ κυλινδούμεθα «ἐν χώρᾳ καὶ σκιᾷ θανάτου», κατὰ τὸ Γραφικόν. Τὸ παράγγελμα τοῦ Κυρίου «θησαυρίζετε ὑμῖν θησαυροὺς ἐν Ὀθρανῷ» πρέπει νὰ εἶναι ἀξίωμα καὶ κανὼν διὰ τὸν εὐσεβῆ χριστιανὸν *ἀείποτε*.

Κ.

ΧΑΛΑΒΑΤΖΗΔΩΝ ΟΥΝΙΤΩΝ
ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

Ἐπιστέλλουσιν ἡμῖν ἐκ Βρυξελλῶν τὰ ἐξῆς ἀπὸ 31 Ἰανουαρίου 1936.

Ἀπὸ τίνος χρόνου εὐρίσκεται ἐν Βελγίῳ ὁ οὐνίτης Ἐπίσκοπος Γεώργιος Χαλαβατζῆς. Κατὰ δοθεῖσαν ὑπ' αὐτοῦ εἰς τὸν βελγικὸν τύπον συνέντευξιν, οὗτος, ἀφοῦ ὠμίλησε περὶ τῆς ἀπὸ τῆς Συνόδου τῆς Φλωρεντίας ἀρξαμένης οὐνιτικῆς κινήσεως καὶ τῆς περαιτέρω ἀναπτύξεως καὶ δράσεως αὐτῆς μεταξὺ τῶν Σλαύων, Οὐκρανῶν, Πολωνῶν καὶ Ρουμάνων καὶ ἐν Ἀσίᾳ μεταξὺ τῶν Μελχιτῶν, ἐρωτηθεὶς περὶ τῆς ἐν Ἑλλάδι οὐνιτικῆς κινήσεως ἀπήντησε περίπου τὰ ἐξῆς:

«Χάρις εἰς τὴν κατοχυρῶνουσαν τὴν προστασίαν τῶν θρησκευτικῶν μειονοτήτων συνθήκῃ τῆς Λωζάννης καὶ εἰς τὴν ἐπακολουθήσασαν ἀνταλλαγὴν τῶν πληθυσμῶν ἢ μικρὰ βυζαντινοκαθολικὴ παροικία τῶν Ἀθηνῶν ἠδέχθη. Ἡ ἐγκατάστασις τῶν οὐνιτῶν ἐν Ἑλλάδι προσέκρουσεν εἰς πολλὰ ἐμπόδια, ἰδίως δὲ ἡ Ἱερὰ Σύνοδος, θεωροῦσα ὅτι ἡ ἔνωσις τῶν Ἐκκλησιῶν θὰ ἐπιφέρει

ὑποχρεωτικῶς ἐκλατίνισιν ἡμῶν διὰ τῆς ἐγκαταλείψεως τῶν ἐκκλησιαστικῶν παραδόσεων καὶ τῆς λειτουργικῆς γλώσσης, αἵτινες εἶναι στενωῶς συνδεδεμένοι ἐν Ἑλλάδι πρὸς τὸ Ἔθνος, διεξήγαγεν ἐναντίον μας σφοδρὰν πολεμικὴν καὶ ἤθελε παντὶ σθένει νὰ ἐμποδίσῃ τὴν ἐξάπλωσιν ἡμῶν ἐν τῷ Κράτει. Ἡ Κυβέρνησις μάλιστα κάποτε ἐθεώρησε καθῆκόν της νὰ λάβῃ ἐναντίον ἡμῶν δρακόντεια μέτρα, αἵτινα ὅμως ἰκνυώθησαν διὰ τῆς προσφυγῆς μου εἰς τὸ Συμβούλιον τῆς Ἐπικρατείας, τὸ ὁποῖον ἀνεγνώρισεν ὅτι ὁ θεσμὸς ἡμῶν καταχρῶνεται ὑπὸ τοῦ Συντάγματος. Ἡ ἰδέα ὅτι ἡ ἔνωσις δύναται νὰ ἐπιφέρει τὴν ἀπώλειαν τοῦ ἐθνικοῦ χαρακτήρος τῆς Ἐκκλησίας ἐδημιούργησε περίξ ἡμῶν λίαν δυσμενῆ ἀτμόσφαιραν, ἣτις ὀφείλεται εἰς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον καὶ δὲν δικαιολογεῖται, διότι οὐδεὶς τοιοῦτος κίνδυνος ἐπάρχει ἐφ' ὅσον διατηροῦμεν τὸ ὀρθόδοξον τυπικὸν ἀπὸ πάσης ἀπόψεως. Τὸ τυπικὸν τοῦτο εἶναι ἐξ ἄλλου τὸ μοναδικὸν τυπικὸν τῆς ἀρχικῆς καθολικῆς Ἐκκλησίας ἀκριβῶς ὅπως ἐτελεῖτο ἡ λειτουργία κατὰ τὸν 2ον καὶ 3ον αἰῶνα, συμφώνως πρὸς τὰς Ἀποστολικὰς παραδόσεις». Ὁ ὡς ἄνω οὐνίτης ἀνεκοίνωσεν ἐν τέλει εἰς τὸν κ. Roger Crouquet ὅτι ἐτέλεσε τὴν Κυριακὴν 2 Φεβρουαρίου ἐν Βρυξέλλαις καὶ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ «Ἅγιος Ἰωσήφ» λειτουργίαν συμπράττων μετὰ τῶν Βενεδικτίνων μοναχῶν τοῦ Amay sur Meuse. Ἡ τελετὴ αὕτη, περιβεβλημένη μετὰ ὅλην τὴν ἐπιβλητικότητα τοῦ ἀνατολικοῦ δόγματος, ἦτο ἡ πρώτη, καθ' ἣν ἐτελέσθη ἐν Βελγίῳ καὶ ἐντὸς Καθολικῆς Ἐκκλησίας ἱερωργία βυζαντινοῦ δόγματος μετ' ἑλληνικῶν ψαλμῶν.

Καὶ ταῦτα μὲν ὁ Σεβ. Γεώργιος Χαλαβατζῆς, Ἐπίσκοπος Θεοδορουπόλεως ὁ δὲ αὐτάδελφος αὐτοῦ Δωρόθεος Χαλαβατζῆς ἐργάζεται ἐν Λογδούῳ ad magnam gloriam Dei. Εἶναι γνωστὸν ὅτι ἐν τῇ ἑλληνικῇ ὀρθοδόξῳ παροικίᾳ Λογδούου ἀνεφάνησαν πρὸ τιῶν ἐτῶν ἐξωτερικαὶ τινες ἀνωμαλίαι, ὧ φεληθέντες δ' ἐξ αὐτῶν οἱ ἐν Ἀθήναις ἐνεδρεύοντες οὐνῖται ἀπέστειλαν τὸν Δωρόθεον Χαλαβατζῆν ἵνα προσελκύσῃ εἰς τὸν παπισμὸν τοὺς ὀρθοδόξους. Ἐκτοτε ἐνσφηνωθεὶς ὁ προπαγανδιστὴς σκανδαλίζει καὶ συνταράσσει αὐτούς.

Ἐκμεταλλεύομενος οὗτος, ὡς καταγγέλλει ἡ ἑλληνικὴ παροικία, τὴν ἐκ τῆς γενικῆς οικονομικῆς κρίσεως καὶ τῆς ἐκ ταύτης ἀνεργίας δυστυχίαν τῶν ἀτυχῶν ἑλλήνων παροίκων, ἐξαγιδύει συνειδήσεις καὶ ἐνεργεῖ ἐν γένει ἀπροκάλυπτον προσηλυτισμὸν, φέρον διὰ τὴν εὐκολωτέραν ἄγγραν τῶν θυμάτων του τὸ ἔνδυμα τοῦ ὀρθοδόξου ἱερέως καὶ βοηθούμενος εἰς τὸ ἀνθελληνικὸν καὶ ἀντορθόδοξον ἔργον του παρὰ τῆς αὐτόθι Δυτικῆς Ἀρχιεπισκοπῆς καὶ τοῦ Ρωμαιοκαθολικοῦ ἐν γένει περιβάλλοντος.

Πρὸ ἔτους, μάλιστα, εἰς ἐπίρρωσιν τοῦ προπαγανδιστικοῦ ἔργου του ἴδρυσεν κέντρον, διῆθεν Ἑλληνικὸν Σχολεῖον, ὅπου παρασύρων δι' ἐπιτηδεῖων καὶ ἐξαγορασθέντων ὀργάνων του τοὺς ἀφελεῖς ἑλληνας, κολακεύει καὶ ἐκμεταλλεύεται τὰ κατώτερα ἀνθρώπινα ἑνστικτὰ των, διοργανῶνων χοροὺς καὶ συμπόσια εἰς τιμὰς μηδ' ἀμηνῶν καὶ συμμετέχων ἐνεργῶς εἰς ταῦτα.

Ἐφαρμόζων κατὰ γράμμα τὸ Ἰησοῦτικόν «Ὁ σκοπὸς ἀγιάζει τὰ μέσα», δὲν διστάζει νὰ ἐκβιάσῃ καὶ νὰ ἀπειλήσῃ πάντα ὅστις ἤθελεν ἀντισητῆ ἢ ἀντιδράσῃ κατὰ τοῦ ἐντίμου καὶ θεαρέστου ἔργου του, μετὰ τὴν φοβερὰν ἀπειλὴν ὅτι θὰ ἐνεργήσῃ νὰ ἐκδιωχθῆ ἐκ τῆς ἐργασίας του, δηλ. νὰ ἀφαιρέσῃ αὐτὸ τὸ μέσον τῆς ἀθλίας ζωῆς του, ὅπως ἐξετέλεσεν ἤδη.

Πρὸ τῆς ἀνηκούστου διαγωγῆς τοῦ οὐνίτου κληρικοῦ τούτου ἠναγκάσθη ἡ ἐν Παρισίοις ἐκδιδομένη ἑλληνικὴ ἐφημερίς «Ἀνεξαρτησία» ν' ἀνοίξῃ ἀγῶνα δημοσιογραφικὸν δι' ἄρθρων σατυριζόντων κάπως σκληρῶς τὴν ἀνάρμοστον διὰ κληρικὸν στάσιν αὐτοῦ. Χολωθεὶς δ' οὗτος διότι ἐτόλμησαν νὰ τὸν ἐνοχλήσῃ οὐν ἐπὶ τὸ προσηλυτιστικὸν ἔργον του, ὑπέβαλε μήνυσιν ἐντὸς δυσφημίσει κατὰ τοῦ ἐν λόγῳ δημοσιογράφου, ἧς ἡ ἐκδίκασις ὠρίσθη διὰ τὴν δευτέραν προσεχοῦς Ἀπριλίου.

Κατηγορακτικὴν πρὸ τοῦ θράσους τοῦ δεινοῦ τούτου ἐχθροῦ τῆς ὀρθοδοξίας καὶ τοῦ Ἑλληνισμοῦ, καὶ ἐμμένονσα πιστῶς εἰς τὰς πατροπαράδοτους θρησκευτικὰς πεποιθήσεις της, σύμπασα ἡ Ἑλληνικὴ Παροικία Λυῶνος διὰ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν Σωματείων της συνῆλθε κατ' αὐτὰς (2 Φεβρουαρίου) εἰς κοινήν σύσκεψιν καὶ ἐξέδωκε τὸ κάτωθι ψήφισμα ἐντόνου διαμαρτυρίας:

Ψ ἦ φ ἰ σ μ α

Τὰ ἐν Λυῶνι Ἑλληνικὰ Σωματεία :

Ἐνωσις Ἑλλήνων Λυῶνος

Ἑλληνικὴ Ἐστία καὶ

Ἑλληνικὴ Λέσχῃ Καλῶν Τεχνῶν

Συνελθόντα σήμερον τὴν δευτέραν τοῦ μηνὸς Φεβρουαρίου τοῦ ἔτους χίλια ἐνεακόσια τριάκοντα ἕξ, τῇ πρωτοβουλίᾳ τῆς Ἑλληνικῆς Ἐστίας, εἰς τὸν συνήθη τόπον συνεδριάσεως τῆς Ἐπιτροπῆς τῆς Ὀρθοδόξου Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας Λυῶνος, ἔλαβον γνῶσιν παρὰ ταύτης τῆς πρὸς αὐτὴν ἀπαντήσεως τῆς ἐν Παρισίοις Ἑλληνικῆς Πρεσβείας, σχετικῶς μετὰ τὴν αἰτησίαν της ἐπὶ τῆς ὑποκινήσεως δίκης ἐκ μέρους τοῦ ἐνταῦθα Οὐνίτου ἱερέως Δωροθέου Χαλαβατζῆ ἐναντίον τοῦ Διευθυντοῦ τῆς ἐν Παρισίοις ἐκδιδομένης Ἑλληνικῆς ἐφημερίδος «Ἀνεξαρτησία» Γ. Σαββάκη.

Φρονοῦντα δ' ἐξ ἄλλου ὁμοφώνως ὅτι τὸ ζήτημα τοῦτο, ζωτικώτατον ἀπὸ ἐθνικῆς καὶ γενικῆς παροικιακῆς ἀπόψεως, δὲν εἶναι ὀρθὸν καὶ δὲν δύναται νὰ περιορισθῇ μεταξὺ τῶν εἰρημῶν ἀντιδίκων, τάσσονται ἀλληλεγγύως καὶ ὁμοθυμῶς παρὰ τὸ πλευρὸν τῆς ἐνταῦθα Ὀρθοδόξου Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας καὶ

Ψ ἦ φ ἰ ζ ο υ σ ι ν

1) Ὅπως ὑποβληθῆ θεορμὴ παράκλησις πρὸς τὴν ἐν Παρισίοις Ἑλληνικὴν Πρεσβείαν, διὰ τοῦ ἐνταῦθα Ὑποπροξένου, ἵνα, υἰοθετοῦσα τὰς ὡς ἄνω ἀπόψεις των, ἐπιδείξῃ τὴν δικαίως ἀναμενομένην παρὰ τοῦ συνόλου τῆς Παροικίας εὐνοίαν καὶ ἀντίληψιν ἐπὶ τοῦ προκειμένου ζητήματος.

2) Ὅπως, δραττομένη τῆς παρουσιαζομένης οὕτω εὐκαιρίας, μεριμνήσῃ ἡ Σεβ. Πρεσβεία διὰ τὴν ἀποκάλυψιν, ἐνώπιον τῆς ἀδεκάστου Γαλλικῆς Δικαιοσύνης, τῶν μέχρι τοῦδε μυρίων παρανόμων, ἐναντίον τοῦ ἐνταῦθα Ἑλληνικοῦ στοιχείου, ἐνεργειῶν τοῦ ἀντιπροσώπου τῆς Οὐνίας Δωροθέου Χαλαβατζῆ, ἀναθέτουσα παραλλήλως πρὸς τὴν πορείαν τῆς ὡς ἄνω δίκης εἰς ἔμπειρον ἐκ τῶν ἐν Παρισίοις Ἑλλήνων δικηγόρων τὴν ἐκτενῆ ἀνάπτυξιν καὶ καυτηρίσιν τῆς ὅλης προσηλυτιστικῆς καὶ ἀντεθνικῆς ἐπὶ ἐξασεῖαν δράσεως τοῦ εἰρημένου ἱερέως.

3) Ὅπως παρακληθῆ ἐν συνεχείᾳ ἡ αὕτη Σεβ. Πρεσβεία νὰ ἀναθέσῃ εἰς τὸν αὐτὸν δικηγόρον, ἵνα, κατὰ

πιν τῶν ἀνωτέρω, ζητήση παρὰ τοῦ Δικαστηρίου τὸν τρόπον τῆς ἀπαλλαγῆς τῆς Παροικίας ἀπὸ τοῦ ἐπικινδύνου διὰ τὴν ἡσυχίαν αὐτῆς ἱερέως τούτου, τυγχάνοντος μὴ Ἑλλήνος, ἀλλὰ Τούρκου ὑπηκόου, καὶ ἐξασκούντος ἀνθ' ἑλληνικῆν καὶ ἐκ τοῦ ἐμφανοῦς ἐναντίον τῆς κρατούσης ἐν Ἑλλάδι Ὁρθόδοξου Χριστιανικῆς Θρησκείας προπαγάνδαν, καὶ

4) Ἀντίγραφα τοῦ παρόντος ν' ἀποσταλῶσιν εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Κυβέρνησιν, Ἱερὰν Μητρόπολιν Θυατειῶν, Ἱερὰν Μητρόπολιν Ἀθηνῶν καὶ εἰς τὸν ἑλληνικὸν Τύπον Ἀθηνῶν καὶ Παρισίων.

Διὰ τὴν Ὁρθόδοξον Ἑλληνικὴν Ἐκκλησίαν Λυῶντος
 Ὁ Πρόεδρος Ὁ Γραμματεὺς
 (Τ.Σ.) Γ. Βερβερογλου Ἡλ. Κωνσταντινόπουλος

Διὰ τὴν Ἑλληνικὴν Ἐστίαν
 Ὁ Πρόεδρος Ὁ Γραμματεὺς
 (Τ.Σ.) Ἐμμ. Ψυρρῆς Χρ. Βουδούρης

Διὰ τὴν Ἐνωσιν Ἑλλήνων Λυῶντος
 Ὁ Πρόεδρος Ὁ Γραμματεὺς
 (Τ.Σ.) Γ. Καρακεχαγιάς Θ. Διατσέντος

Διὰ τὴν Ἑλληνικὴν Λέσχην Καλῶν Τεχνῶν
 Ὁ Πρόεδρος Ὁ Γραμματεὺς
 (Τ.Σ.) Μ. Καλλονιάτης Π. Χατζηπαναγιώτου

ΠΟΛΥ ΘΙΒΕΡΑ ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ

Περιῆλθεν εἰς χεῖράς μου τὸ τελευταῖον ἔργον τοῦ φίλου καθηγητοῦ κ. Δημ. Ν. Μωραΐτου «Ἐρευναι ἐπὶ τῆς θρησκευτικότητος τῶν μαθητῶν», ὅπερ μετὰ προσοχῆς καὶ ἰδιαίτερου ἐνδιαφέροντος διεξῆλθον. Καίτοι θὰ ἦτο—ὅπως καὶ αὐτὸς ὁ σ. φαίνεται ἀποδεχόμενος—λίαν παρακεκινδυνευμένον νὰ ἐξαγάγη τις ἀπολύτου κύρους συμπεράσματα ἐξ ἐρευνῆς μὴ λαβούσης ἔτι τὴν ἦν ἀπαιτεῖ τὸ θέμα εὐρυτάτην μορφήν, δὲν πρέπει ἐν τούτοις νὰ παραμένῃ ἀσχολίαστον τὸ ἐκ ταύτης διαπιστούμενον γεγονός ὅτι μαθητῆται τῶν ἀστικῶν κέντρων, καὶ δὴ καὶ σχολεῖον, εἰς ὃ κατὰ κανόνα φοιτῶσι παῖδες ἐκ τῶν εὐπορωτέρων—τῶν λεγομένων «καλλιτέρων»—τάξεων, παρουσιάζονται ἀπὸ τῆς ἀπόψεως τῆς θρησκευτικότητος ὑστεροῦντες τῶν ἐκ πτωχοτέρων οἰκογενειῶν προερχομένων δημῶν τῶν.

Οἱ ἐχθροὶ τοῦ Χριστιανισμοῦ θὰ μᾶς ἔλεγον ὅτι ὅσον περισσότερον πεφωτισμένοι εἶναι οἱ νέοι μας οἱ ζῶντες ἐν περισσότερον πεπολιτισμένῳ περιβάλλοντι, τόσῳ τάχα καὶ δὲν αἰσθάνονται τὴν ἀνάγκην τῆς θρησκευτικότητος. Αἱ ἀπαντήσεις ὅμως αὐτῶν τούτων τῶν ἐξετασθέντων εὐπόρων μαθητῶν ἀποδεικνύουσιν ὅτι πᾶν ἄλλο ἢ πεφωτισμένον εἶναι ἀπὸ γενικωτέρας ἐπόψεως τὸ οἰκογενειακόν των περιβάλλον, ἐν τῷ ὁποίῳ προδίδεται ἢ ἔλλειψις καὶ τῶν στοιχειωδωτέρων πραγμάτων τῶν σχετιζομένων πρὸς τὴν κοσμοθεωρικὴν κατεύθυνσιν. Ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον, νομίζομεν, συμβαίνει ἐν προκειμένῳ εἶναι ὅτι ἡ σημερινὴ μεγαλοαστικὴ οἰκογένεια, ἐμπνευσμένη ἀπὸ καθαρῶς ὀφελμιστικὴν ἀντίληψιν, ἀποβλέπει καὶ εἰς τὴν θρησκευτικὴν συνηθέστατα ὑπὸ τὸ πρίσμα τοῦτο, ὑπ' αὐτὸ δὲ καὶ προβάλλει φυσικῶς ταύτην εἰς τὰ ἀνήλικα μέλη της. Ὁ Χριστιανισμὸς ἐνδιαφέρει δηλ. μόνον ὡς ἠθικὴ, καὶ δὴ ὡς ἠθικὴ ἄκρως ὀφελμιστικὴ, ἢ ὁποῖα τίθεται κατὰ μέρος ὅταν ὑπάρξῃ ἢ ἐλαχίστη ὑπόνοια ὅτι εἶναι δυνατὸν νὰ παραβληθῇ καὶ τὸ ὕλικόν συμ-

φέρον, τοῦ ὁποῖου θεωροῦν τὴν ἠθικὴν ὡς τὴν καλλιτέραν προστάτιδα καὶ σύμμαχον. Ἡ θρησκευτικὴ ὑφὴ τοῦ Χριστιανισμοῦ ἢ εἶναι τελείως ἄγνωστος παρὰ τοῖς οὕτω σκεπτομένοις, ἢ καὶ θεωρεῖται ὡς ἀπολύτως περιττὴ δι' αὐτούς, κατάλληλος δὲ μόνον καὶ χρήσιμος ἐκεῖ ὅπου πρόκειται νὰ τηρηθῶσιν ἀπλῶς πάτρια συνήθειαι, καὶ ἀναγκαῖα διὰ τοὺς ἀπλοικωτέρους, ὅπως νομίζονται συνήθως οἱ μὴ ἀνήκοντες εἰς τὰς τάξεις τῶν μεγαλοαστῶν. Ἐχομεν—θὰ ἔλεγέ τις ἐν τῷ δικαίῳ εὐρισκόμενος—ἓνα χριστιανικὸν ἰδιότυπον φαρισαϊσμὸν μετέχοντα καὶ κάποιου ἠθικοῦ συγκρητισμοῦ, μὴ στερούμενον δὲ κατὰ τὰς περιστάσεις καὶ τῆς ἐπιπλάστου καὶ ὑποκριτικῆς φιλοσοφικῆς δικαιοσύνης.

Τὰ στοιχεῖα ταῦτα, ἀποτελοῦντα τὴν βάσιν τῆς.. θρησκευτικότητος τῶν τοιούτων οἰκογενειῶν, ὅχι μόνον ἐνωρὶς ἐπιδρῶσι καταστρεπτικῶς ἐπὶ τῶν τροφῶν αὐτῶν βλαστῶν, ἀλλὰ καὶ τίθενται εἰς ἐντατικὴν ἐνέργειαν διὰ τὰ ἀντιδράσασιν, εὐθύς ὡς ὁ ἔφηβος ἤθελε δείξει εἰλικρινεστέρας πως θρησκευτικὰς ἀνησυχίας καὶ τάσεις, ἐκ φόβου μήπως—ὅπως λέγεται συνήθως—κατατῆσει. «παπᾶς», ἢ, προκειμένου περὶ κορασιῶν, «καλογραῖα». Ὁ Χριστιανισμὸς χρειάζεται δι' αὐτούς μόνον ἐφ' ὅσον συμμαχεῖ πρὸς τὸ κατ' αὐτούς ὑποτιθέμενα καλὰ τῶν τέκνων τῶν ὅταν ὁμως τοῦτο καταστῇ πλέον ἀδύνατον, διότι, προοιούσης τῆς ἡλικίας, ἀλλάσσει καὶ τῶν ἠθικῶν προβλημάτων ἢ μορφή, τότε καὶ ὡς ἠθικὴ ἀκόμη ὁ Χριστιανισμὸς ὑφίσταται παρὰ τῶν τοιούτων γονέων τοιαύτην καὶ τηλικαύτην παραμόρφωσιν, ὥστε νὰ καταντᾷ ἀγνώριστος πραγματικῶς. Δὲν εἶναι σπάνια αἱ περιπτώσεις, καθ' ἃς ἔφηβοι, ἀναγνωρίζοντες καὶ ἐπιθυμοῦντες ν' ἀποφύγωσιν ὄρισμένους κινδύνους τῆς «κοσμικῆς ζωῆς», θεωροῦνται ὑπὸ τῶν γονέων των ὡς.. ἐκκεντρικοί, ἄλλοι δὲ ὑπ' αὐτῶν τῶν γονέων των ὑποχρεοῦνται εἰς κατάφωρον παρόβασιν τῆς ἐβδόμης ἐντολῆς τοῦ Δεκαλόγου, ἕνεκα τοῦ ἀνοήτου φόβου τῆς δῆθεν ζημίας τῆς υγείας των, ὑποβάλλονται δὲ καὶ εἰς πραγματικὸν κινδύνον υγείας καὶ εἰς ἀφῶρητον ψυχικὸν μαρτύριον νέοι κατὰ πάντα ἀξιοὶ καλλιτέρας τύχης· χάρις εἰς τὴν τοιαύτην τῶν γονέων ἀντίληψιν. Καὶ ὅμως οἱ γονεῖς οὗτοι εἶναι χριστιανοί! Δὲν εἶναι, ἐπίσης, σπάνια αἱ περιπτώσεις, καθ' ἃς μητέρες προτιμῶσι διὰ τοὺς νεαροὺς ἔτι νιούς των τὰς πολλαπλὰς ἐρωτικὰς σχέσεις, διὰ ν' ἀποφύγωσιν τὸν κίνδυνον τοῦ μεθ' ἐνὸς μόνον προσώπου σοβαρωτέρου δεσμοῦ, ὅστις θεωρεῖται ὡς δυνάμενος νὰ ὀδηγήσῃ εἰς πρόωρον γάμον! Ἄλλοι δὲ γονεῖς, εὐρεθέντες πρὸ τῆς ἐντίμου ἀξιώσεως τέκνων των ὅπως τηρήσωσιν ἀνείλημμένας ἠθικὰς ὑποχρεώσεις, μέμφονται διὰ τοῦτο τὸν Χριστιανισμὸν ὡς αἴτιον τῆς ἐκ τῆς ἐντιμότητος ταύτης ὑποτιθεμένης, κατ' αὐτούς, καταστροφῆς!

Ἀπέναντι τῆς καταστάσεως ταύτης ἐπιτακτικὸν προβάλλεται τὸ καθῆκον τῆς συστηματικοῦσεως τοῦ συγχρόνου χριστιανικοῦ μορφωτικοῦ ἔργου εἰς τρόπον δυνάμενον ν' ἀντιμετωπίσῃ τὰς ψυχολογικὰς ἀνάγκας τῶν ἀνωτέρων λεγομένων τάξεων τῆς κοινωνίας, διότι αὐτῶν παραδειγματίζεται καὶ ὁ πολὺς λαὸς, κατ'

τοι—ἐκτός σπανίων ἐξαιρέσεων—ἐξακολουθεῖ οὗτος νὰ εἶναι ἀκόμη προσηλωμένος τυφλῶς εἰς τὰς ἠθικὰς καὶ θρησκευτικὰς του ὑποχρεώσεις ὡς λαοῦ χριστιανικοῦ. Εἰς τὸ σημεῖον δὲ τοῦτο τὴν πρωτίστην θέσιν, βεβαίως, δέον νὰ δώσωμεν εἰς τὸν ἀνάλογον διαφωτισμὸν καὶ φρονηματισμὸν τῆς ἐκ τῶν τάξεων τοῦτων προερχομένης νεολαίας· ἀλλὰ πρὸς τοῦτο τὸ σχολικὸν θρησκευτικὸν πρόγραμμα εἶναι ἀνεπαρκῆς καὶ ποσοτικῶς καὶ ποιοτικῶς.

EMAN. Γ. ΜΥΤΙΛΗΝΑΙΟΣ
ΠΡΩΤΟΠΡΕΣΒΥΤΕΡΟΣ

Η ΕΝ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ

Ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἀπειλούμενα δίκαια ἐν Παλαιστίνη» ἡ ἡμερίσιμος «Reichspost» τῆς Βιέννης, ἥτις γενικῶς θεωρεῖται ὡς διερμηνεύουσα τὰς ἐπόψεις τοῦ Βατικανοῦ ἐν τῇ Κεντρικῇ Εὐρώπῃ, ἐδημοσίευσεν ἄρθρον, δι' οὗ ἀξιοῖ παρά τῆς Κ.τ.Ε. ἐγγυήσεις ὅτι κατὰ τὰς συντελουμένας ραγδαίας μεταβολὰς ὡς πρὸς τὴν θέσιν τῶν ἱερῶν ἐν Παλαιστίνῃ μεγάλων ἐκκλησιῶν τὰ δίκαια τῶν καθολικῶν θὰ καταστοῦν σεβαστά. Εἰς τοὺς περὶ τὸν λατῖνον ἐν Ἱεροσολύμοις Πατριάρχῃν αὐθεντικοὺς κύκλους πιστεύεται ὅτι ἡ Ἀγγλία, ὡς ἡ ἐντολοδόχος διὰ τὴν Παλαιστίνην δύναμις, συνήρῃ νὰ διακρατῇ τὰ προνόμια τοῦ προσκνηματικοῦ Status quo, καὶ ὅτι μέχρι τοῦδε εἰς τοῦτο ἐπέδειξεν εἰλικρίνειαν καὶ ἀμεροληψίαν· οἱ αὐτοὶ ὅμως κύκλοι διερωτῶνται τί μέλλει γενέσθαι ἐὰν ἡ Ἀγγλία παραχωρήσῃ νομοθετικὰ δικαιώματα εἰς τὸ Νομοθετικὸν Συμβούλιον, οὗ μελετᾶται ἡ ἴδρυσις.

Ἐὰν τὰ 18,000,000 τῶν ἀνὰ τὸν κόσμον ἑβραίων ἀξιοῦν δικαιώματα ἐπὶ τῆς χώρας τῶν πατέρων των, διατὶ τὰ 300 ἑκατομμύρια τῶν καθολικῶν, τῶν τόσον μακροχρονίους καὶ στενὰς σχέσεις ἔχοντων πρὸς τὴν Ἁγίαν Γῆν, νὰ μὴ ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ ἐπαγρυπνοῦν ἐπὶ τῶν ἱερῶν δικαίων των;

Κατὰ τὸν ἐν Ἱεροσολύμοις ἀνταποκριτὴν τῶν «Ἐκκλησιᾶς Καιρῶν» τοῦ Λονδίνου, ὁ χριστιανικὸς πληθυσμὸς τῆς ἁγ. Γῆς ὅλον ἐν ὑπολείπεται τοῦ μὴ χριστιανικοῦ κατ' ἀριθμὸν, ἐπιβολὴν καὶ εὐημερίαν· ἡ ἴδρυσις δὲ τοῦ Νομοθετικοῦ Συμβουλίου, ἐν τῷ ὁποίῳ παρά τὰ 28 μέλη του καὶ τὰ ἐπὶ πλέον 5 ἐπίσημα μέλη—τὰ ὅποια ἐνδέχεται νὰ μὴ ἦνε χριστιανικά—θὰ ἦνε μόνον δύο ἄλλα χριστιανικά, σημαίνει ὅτι ἡ νομοθεσία θὰ μετατεθῇ ἐκ τῶν σημερινῶν κατὰ τεκμήριον τοῦλάχιστον χριστιανικῶν χειρῶν εἰς ἐμφανῶς μὴ χριστιανικάς. Ἀπὸ ἐπόψεως ἀριθμητικῆς οἱ χριστιανοὶ τῆς Παλαιστίνης ἐμειώθησαν ἀπὸ 9,64% (τῷ 1922) εἰς 8,82% (τῷ 1931), ἡ μείωσις δ' αὕτη ἀποδίδεται ἐν μέρει μὲν εἰς τὴν ἑβραϊκὴν μετανάστευσιν, ἐν μέρει δὲ εἰς τὴν ραγδαίαν αὔξησιν τῶν μουσουλμάνων· οὕτω, κατὰ τὰ τελευταῖα ἐννέα ἔτη οἱ μὲν ἑβραῖοι ἠξήθησαν κατὰ 108,4%, οἱ δὲ μουσουλμᾶνοι κατὰ 28,6%, καὶ οἱ χριστιανοὶ κατὰ 25,2% ἐν σχέσει πρὸς τοὺς προηγουμένους ἀριθμούς των. Λαμβανομένου δ' ὑπ' ὄψιν ὅτι ἡ κατὰ τὴν τελευταίαν διετίαν μεγάλως αὔξηθεῖσα μετανά-

στευσις τῶν ἑβραίων ἕψωσε σπουδαίως τὸν ἑβραϊκὸν πληθυσμὸν τῆς Παλαιστίνης ἐν σχέσει πρὸς τοὺς ὄλους τῆς χώρας κατοίκους, τὸ μειονέκτημα τῶν χριστιανῶν αὐτῆς ἀποβαίνει καταφανές.

Ἄλλ' οἱ χριστιανοὶ—κατὰ τὸ ἐν λόγῳ φύλλον—ὑφίστανται καὶ ἄλλην μείωσιν. Πρὸ τοῦ πολέμου οἱ χριστιανοὶ ἀπετέλουν τὴν μᾶλλον ἀνεπτυγμένην μοῖραν τοῦ πληθυσμοῦ, διὸ καὶ κατεῖχον τὴν ἡγέτιδα θέσιν ἐν τε ταῖς ἐπιχειρήσεσι καὶ ἐν τῇ καταλήψει τῶν δημοσίων θέσεων. Σήμερον ὅμως ἡ κατάστασις ἔχει μεταβληθῆ· οἱ ἑβραῖοι οὐδενὸς κατώτεροι εἶνε καὶ ὡς πρὸς τὰς ἐπιχειρήσεις καὶ ὡς πρὸς τὴν διοικητικὴν ἱκανότητα, ἐν τῷ μεταξύ δὲ καὶ οἱ μουσουλμᾶνοι ἔχουν ἀναπτυχθῆ εἰς τοιοῦτον βαθμὸν, ὥστε ν' ἀξιοῦν εἰς τὰς δημοσίας κυβερνητικὰς θέσεις τὴν ἀνάλογον μοῖραν.

Ἐπὶ πλέον συνέβη καὶ τοῦτο· οἱ μουσουλμᾶνοι συνεκέντρωσαν εἰς τὰς χεῖρας των ὅλον τὸ χῆμα, ὅπερ προσέφερον οἱ ἑβραῖοι μετανάσαι πρὸς ἀγορὰν γαιῶν διὰ τὴν ἐγκατάστασιν των· καὶ τὸ ἀποτέλεσμα εἶνε, ὅτι οἱ χριστιανοὶ, οἱ τέως ὑπερέχοντες πάντων ἐν τῷ ἐμπορίῳ, ταῖς δημοσίαις θέσεσι καὶ τῇ ἐκπαίδευσιν, βλέπουσι σήμερον ἑαυτοὺς παραγκωνιζομένους εἰς πάντας τοὺς τομεῖς τῆς δράσεως. Ἔρχεται δὲ τώρα τὸ περὶ Νομοθετικοῦ Συμβουλίου νομοσχέδιον, κατὰ τὸ ὁποῖον οἱ χριστιανοὶ, ὡς μειονότης, θὰ ἔχωσι καὶ ὀλιγωτέραν, μᾶλλον περιορισμένην, μετοχὴν εἰς τὰ τῆς χώρας.

Τὸ περίεργον εἶνε ὅτι καὶ αἱ τρεῖς κατηγορίαι τοῦ παλαιστινοῦ πληθυσμοῦ εἶνε δυσηρεστημένοι ἐκ τῆς ἰδρύσεως τοῦ Νομοθετικοῦ Συμβουλίου. Διότι οἱ μὲν ἑβραῖοι τὸ ἀποκροῦν διότι δὲν τοῖς παρέχει ἀρκετὰ ἀποκροῦν δ' αὐτὸ καὶ πάντες σχεδὸν οἱ μουσουλμᾶνοι, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι εἰς τοὺς ἑβραῖους παρέχει παρά πολλά. Εἶνε δὲ καὶ οἱ χριστιανοὶ δυσηρεστημένοι, διότι ἡ διακυβέρνησις μεταβιβάζεται εἰς τὴν μὴ χριστιανικὴν πλειονότητα.

Καὶ τοιαύτη μὲν ἐμφανίζεται κατὰ τὴν «Reichspost» ἡ κατάστασις καὶ ἡ σχέσις τῶν ἐν τῇ Ἁγίᾳ Γῇ φυλῶν πρὸς τὸ παρόν. Αἱ ἐκ Συρίας ὅμως εἰδήσεις περὶ ζωνῆς ἐθνικιστικῆς κινήσεως τῶν ἀραβοφώνων ἰθαγενῶν τῆς χώρας καὶ ἡ ἀναπόφευκτος συγκίνησις τῶν ἀραβοφώνων παλαιστινῶν πληθυσμῶν ἀποτελοῦσι δεινὰ προμηνύματα μισοξενίας, ἥτις δὲν εἶνε ἀπίθανον νὰ ἐκσπάσῃ κατὰ πρῶτον μὲν λόγον κατὰ τῶν ἑβραίων—ἐὰν μάλιστα πραγματοποιηθῇ ἡ διευκόλυνσις τῆς εἰς Παλαιστίνην ἀθροῦσας μεταναστεύσεως τῶν ἑβραίων τῆς Γερμανίας—, ἴσως δὲ, κατὰ δεύτερον λόγον, καὶ ἐναντίον τῶν χριστιανῶν.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Ἀποχαλίνωσις.

Ὅφειλομεν μετ' ἐντροπῆς νὰ σημειώσωμεν ὅτι ἡ παλαιὰ Ἑλλάς τῆς περιστολῆς καὶ τῆς κοσμιότητος ἐτάφη, φαίνεται, πλέον ὀριστικῶς εἰς τὰ βάθη τοῦ παρελθόντος καὶ τὰ δημόσια ἦθη κατέλαβε τοιαύτη ἀμβλύτης καὶ νάρκη, ὥστε ἡ ἀνασχυντία νὰ σοβῇ

διὰ τῶν δημοσίων θεαμάτων ἐν ἀπροκαλύπτῳ γυνότητι, ἢ ὅποια ἔπανσε πλέον γὰ ἐμποιῆ αἰσθησῆναι εἰς τὰς ψυχὰς τῶν συγχρόνων, ἀφοῦ οὔτε οἱ τεταγμένοι ἐπὶ τῆς τηρήσεως τῶν νόμων συγκινούνται, οὔτε ἄλλη τις διαμαρτυρία ἐξ οἰουδητίνος κίνηλον ἀκούεται. Οὔτε τῶν θεατρικῶν παραστάσεων, οὐδὲ τῶν κινηματογραφικῶν ταινιῶν τῶν ἡμερῶν τούτων ἐγενόμεθα αὐτίκοι καὶ αὐτόπται, ἀγαγνῶσκομεν ὅμως τὰς θεατρικὰς κριτικὰς τῶν πρώτων καὶ τὰς διαφημίσεις τῶν δευτέρων εἰς τὸν ἡμερησίον τύπον, καὶ ὁμολογοῦμεν ὅτι ἀπεσεῖσθη πᾶς χαλινὸς ὑπὸ τοῦ συγχρόνου ἐπιχειρηματικοῦ πνεύματος κατ' αὐτὴν τὴν δημοσίαν του ἐμφάνισιν. Εἶνε ἀδύνατον γὰ ἀντιγραφῶσιν ἐνταῦθα αἱ φράσεις, διὰ τῶν ὁποίων διαφημίζονται μετὰ λεπτομερειῶν ἀναιδεσιάντων ὠρισμένα κινηματογραφικὰ ταινία, θεατρικοὶ δὲ κριτικοὶ μετ' ἀγανακτικῆς σημειοῦν τὴν βαναυσότητα καὶ τὴν φραστικὴν βωμολοχίαν ὠρισμένων θεατρικῶν σαυρῶν, προσφερομένων ἀπὸ τινος εἰς τὸ ἑλληνικὸν κοινόν. Τὸ κοινὸν δὲ τοῦτο ἀποτελοῦν καὶ μεγάλοι καὶ μικροὶ ἀμφοτέρων τῶν φύλων!

Χοροὶ καὶ φιλανθρωπία.

Ἡ καθ' ὅλον σχεδὸν τὸ ἔτος ἀδρανοῦσα ἐν ἀναισθησίᾳ κοινωνικῆ φιλανθρωπία ἀποκτᾷ κατὰ κανόνα ἀπαράβατον ἀσυνήθη δραστηριότητα κατὰ τὰς εἰσιτηρίους εἰς τὴν περίοδον τῆς νησιείας καὶ τῆς προσευχῆς ἐβδομάδας ταύτας, πάντοτε δὲ καὶ ἀνεξαιρέτως συνδραζομένη πρὸς τὴν εἴθνημον ζωηρότητα τῶν ποδῶν. Καταρράται φιλανθρωπικῶν συναισθημάτων πλημμυρίζον τὰς καταφύτους αἰθούσας τῶν τερνῶν κοσμικῶν συγκεντρώσεων καὶ προχέονται ὑπὸ τοὺς ἤχους εἴφροσυννοποιοῦ μουσικῆς ἐν μέσῳ γελῶτων καὶ οἰτοπνευμάτων καὶ χαρμῶσιν ἐν ἀπλέτου διὰ τῶν ὀρχομένων ποδῶν τῶν θαμῶνων ὡς βάλαμοι παρηγορίας τῶν δυστυχοῦντων. Εἶνε ἡ «φιλανθρωπία τῶν ποδῶν», ὡς εὐστόχως ὠρίσθη ἐν κανσικωτάτῳ σαρκαστικῷ χρονογραφῆματι διαπρεποῦς λογοτέχνη :

«Δὲν ὑπάρχουν φιλανθρωπότερα πλάσματα τὴν στιγμήν αὐτὴν εἰς τὰς Ἀθήνας ἀπὸ τὰ πόδια τῶν Ἀθηναίων. Χορεύουν διαρκῶς ὑπὲρ φιλανθρωπικῶν σκοπῶν. Νοσοκομεῖα, ἄσυλα, πτωχοκομεῖα, ταμεία συντάξεων, ὅλη ἡ δαινοπαθοῦσα ἑλληνικὴ ἀνθρωπότης δὲν ἀπευθύνεται πλέον πρὸς τὰς καρδίας τῶν ἀνθρώπων. Ἀπευθύνεται πρὸς τὰ πόδια τῶν καὶ τὰ παρακαλεῖ γὰ τὴν συνδράμουν. Πῶς γὰ μὴν ὑπάρχη, πράγματι, μεγάλη εὐθυμία, ὅταν χορεύη κανεῖς καὶ συλλογίζεται τοὺς ταλαιπώρους λεπρούς, τοὺς ἀπόρους φυματικούς, τοὺς χρονίους παραλυτικούς, τοὺς ἀπόρους συνταξιούχους, τὸς χήρας καὶ τὰ ὀρφανά; Καὶ μόνη ἡ σκέψις τῶν φτερῶν τὰ πόδια.»

Λυποῦνται, λοιπόν, κατ' αὐτὰς οἱ ἄνθρωποι τοὺς δυστυχεῖς διὰ τῶν ποδῶν. Καὶ ὁ οἶκτος αὐτὸς τῶν κάτω ἄκρων φαίνεται γὰ ἦνε εἰς ἀνακούφισιν τῆς δυστυχίας συντελεστικώτερος τῶν μυχίων τῆς καρδίας, τὰ ὅποια προφανῶς ἀπομένουν κενά..

Εὐστάθιος Πασχάλης (†).

Τῆς γεραρᾶς Τεργεσταίας Ἑλληνικῆς Σχολῆς ὁ ἐπὶ τριακοτάτα καὶ πέντε περίπου ἔτη ἀρχιδιδάσκαλος Εὐστάθιος Πασχάλης, ὡς ἀνηγγέλη ἐκεῖθεν, ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν. Τὴν Τεργεσταίαν τοῦ Γένους Σχολὴν διηύθυνον κατὰ τὸ παρελθὸν διάσημοι Ἀρχιδιδάσκαλοι, ὡς εἰσέτι τιτλοφοροῦνται, ὁ Κ. Μ. Καύμας, ὁ

Ἰππότης Ἀσώπιος, ὁ Καισαρείας τῶν Φιλίππων Ἀγαθάγγελος Ἱεροσολυμίτης, ὁ τοῦ Πινδάρου ἐρμηνευτῆς Κλεάνθης, ὁ Θεαγένης Λιβαδάς, ὁ Κύπριος Οἰκονομίδης, οἵτινες μέχρι τῶν νεωτέρων χρόνων ἀπέτελλον τὸ λόγιον περιβάλλον τῆς ὁμογενοῦς κοινότητος μετὰ τῶν ὀδελφῶν Βυζαντιῶν, τοῦ Διονυσίου Θεριανοῦ, τοῦ Πυλαρινοῦ, τοῦ Χαλκοκονδύλη, ὧν ἀπαύγασμα ἦσαν ἡ «Ἡμέρα», ἡ «Νέα Ἡμέρα» καὶ ἡ «Κλειώ». Εἰς τὴν αἰωνόβιον δὲ σχολὴν ἐμαθήτευσαν ὁ Κοντογόννης, ὁ Καλλιῆς, οἱ τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου Καθηγηταὶ καὶ ἄλλοι Ἕλληνες ἐπιστήμονες τιμήσαντες τὸ ἑλληνικὸν ὄνομα ἐν τῇ ξένῃ, μέχρι τῶν πρὸ μικροῦ θανόντων ἐξόχων λατρῶν καθηγητῶν τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Βιέννης Οἰκονομοῦ καὶ Μπούκουρα. Ὡς οἱ τοῦ Γένους διδάσκαλοι, καὶ ὁ Εὐστάθιος Πασχάλης πιστῶς τὰ ἴχνη τούτων κατὰ τὸ μακρὸν διάστημα ἠκολούθησεν, τὸ κάλλος τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης διδάσκειν εἰς τοὺς νεαροὺς ἑλληνόπαιδας κατὰ τὸ πλεῖστον ξενοφάνους, ἀλλὰ καὶ τὴν φιλοπατρίαν ἐμπνέων καὶ τὰς παραδόσεις τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας διαθερμαίνων. Κατήγετο ἐκ Ζαγορίου τῆς Ἡπείρου καὶ ἐσπούδασεν ἐν τῇ Ριζαρείῳ Σχολῇ ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ κλεινοῦ καθηγητοῦ Ἀργυριάδου, εἶτα δὲ ἐν τῇ Φιλοσοφικῇ Σχολῇ τοῦ Πανεπιστημίου, ἧς Διδάκτωρ ἀνεκηρύχθη. Ὑψηροτέρας δὲ ἐν ἀρχῇ ὡς Σχολάρχης ἐν Ἑλλάδι, μετεκλήθη ἐν Τεργεστῇ, με ἔνθεον δὲ ζῆλον ἐδίδαξε τὰ Ἑλληνικὰ γράμματα ἐπὶ ἡμῖσι περίπου αἰῶνος.

† Ὁ Θεσσαλιώτιδος Ἰεζεκιήλ

Μεγάλῃ πρὸ τινος ἐγένετο ἐν Rotterdam διαδήλωσις κατὰ τῶν ἐν Ρωσίᾳ διωγμῶν τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ κλή' αὐτοῦ. Τὴν διαδήλωσιν εἶχε διοργανώσει ὁ διεθνὴς σύλλογος τῶν Ἐκκλησιῶν ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Δρος Κρορρ κατὰ τὴν συγκέντρωσιν δὲ ταύτην ὠμίλησαν πολλοὶ περὶ τῶν διωγμῶν τούτων, ὧν τὴν εἰκόνα ζωηρῶς παρέστησαν Ἀπεφασίσθη δ' ἐν τέλει ὅπως διαβιβασθῆ πρὸς τὴν Κ.τ.Ε. εἰδικὸν ὑπόμνημα, ἐν ᾧ ἐπὶ τῇ βάσει μαρτυριῶν αὐτοπτῶν ἐκτίθενται ἐν λεπτομερείᾳ αἱ βάσανοι, εἰς ἃς ὑποβάλλονται ἐν Ρωσίᾳ οἱ κληρικοί.

Ἡ Ἀμερικανικὴ Βιβλικὴ Ἑταιρεία μετέφρασε τελευταίως τὴν Κ Διαθήκην καὶ τοὺς Ψαλμοὺς εἰς τὴν γλῶσσαν τῆς Ροπαρ, τῆς μεγαλειτέρας τῶν Καρολίλων νήσων τοῦ Εἰρηνικοῦ Ὀκεανοῦ. Διὰ τὴν ἐκδοσιν ταύτην συνειργάσθησαν τρεῖς ἐθνότητες: μετεφράσθη ὑπὸ γερμανῶν, ἐτυπώθη ἐν Ἀγγλίᾳ, ἐπεκυρήθη οἰκονομικῶς ὑπὸ ἀμερικανῶν καὶ διεδόθη ὑπὸ Ἰαπῶνων, πρὸς χρῆσιν τῶν Ἰονοπαίων.

Ὁ περιώνυμος ἰάπων χριστιανὸς συγγραφεὺς καὶ κοινωνικὸς μεταρρυθμιστῆς Δρ Τογυόχικο Kagawa ἐπισκεφθεὶς τὴν Φιλαδέλφειαν τῆς Ἀμερικῆς ὠμίλησεν ἐνώπιον χιλιάδων λαοῦ περὶ Χριστοῦ, χριστιανῶν καὶ τῆς ἀληθοῦς χριστιανικῆς ζωῆς, περὶ τῆς συγχρόνου οἰκονομικῆς ζωῆς, περὶ τοῦ νέου πνεύματος τῆς συγχρόνου Ἰαπωνίας καὶ περὶ τῆς κοινωνικῆς, τῆς ἠθικῆς καὶ τῆς θρησκευτικῆς ἐπόψεως τῆς Σταυρώσεως.

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος, συνελθοῦσα τὴν παρελθοῦσαν Τρίτην ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Σεβ. Τρίκκης καὶ Σταγῶν, συνέταξε τοὺς καταλόγους τῶν ὑποψηφίων διὰ τὰς χηρευούσας Ἱερὰς Μητροπόλεις Πρεβέζης, Καστορίας, Ναυπακτίας καὶ Φωκίδος, οἵτινες καὶ διεβιβάσθησαν ἤδη πρὸς τοὺς Σεβ. Ἱεράρχας διὰ τὴν ἀποστολὴν ψηφοδελτίων μέχρι τῆς 18ης προσεχοῦς μηνός, συμφώνως τῷ νόμῳ.

—Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν περὶ ὥραν 5ην μ. ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος ἐτέλεσε τὰ ἐγκαίνια τοῦ ἐν τῇ Κοινοτήτι Ἀγίων Ἀναργύρων (Προαστεῖον Ἀθηνῶν) προνοίας αὐτοῦ καὶ ἐνθουσιάζει ζῆλῳ τοῦ ἡγῆτου τῶν συντη-

ρητικῶν ἐργατῶν κ. Παναγιώτου Μανωλέση ἰδρυθέντος Κατηχητικοῦ Σχολείου. Εἶχον συγκεντρωθεῖ εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Σχολείου οἱ πλείστοι τῶν κατοίκων τῆς Κοινότητος μετὰ τῶν μαθητῶν τοῦ Δημ. Σχολείου. Μετὰ τὸν Ἁγίασμόν ὠμίλησεν ὁ κ. Μανωλέσης ὑποδείξας τὸν σκοπὸν τοῦ Σχολείου, ὅστις θὰ εἶναι οὐχὶ μόνον ἡ θρησκευτικὴ μόρφωσις τῶν τέκνων τοῦ λαοῦ, ἀλλὰ καὶ ἡ διαφώτισις τῶν ἐργατῶν διὰ διαλέξεων. Ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος λαβὼν τὸν λόγον ἐξέφρασε τὴν εὐαρέσκειαν τῆς Ἐκκλησίας πρὸς τὸν ἰδρυτὴν τοῦ Σχολείου, διὰ τὸ ὅποιον, εἶπε, πρέπει νὰ ὑπερηφανεύηται ἡ Κοινότης Ἁγίων Ἀναργύρων καὶ ἡ ἐργατικὴ τάξις, διότι ἰδρύθη ἐν αὐτῇ τὸ πρῶτον Κατηχητικὸν Σχολεῖον ἐν Ἑλλάδι. Διὰ τὴν ἰδρυσιν τοῦ Σχολείου, στοιχίσαντος περὶ τὰς 50.000 δραχ., ἐκτός τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν συνεσέφερε καὶ ἡ γνωστὴ φιλόδημος καὶ εὐσεβὴς Κόμισσα Ριανκούρ τὸ ποσὸν 10.000 δραχ.

— Τὴν παρελθούσαν Δευτέραν ἐγένετο ἐν τῷ ναφῷ τοῦ Σαῦτηρος (Πλάκας) ἱερά Σύναξις τῶν ἐφημερίων τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, ὁμοία καὶ πρὸς τὴν κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος συγκροτηθεῖσαν, συγκεντρωθῆσαν δὲ 300 περίπου ἐφημεριοί. Τὴν ὑποδειγματικὴν θείαν Διουουργίαν ἐτέλεσεν ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Χριστουπόλεως, παρηκολούθησαν δὲ αὐτὴν μετὰ μεγάλης προσοχῆς οἱ ἐφημέριοι. Μετὰ τὴν θείαν Διουουργίαν ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος λαβὼν τὸν λόγον ὠμίλησε πρὸς τοὺς ἐφημερίους ἐξηγήσας τὸν σκοπὸν τῆς τελεσθείσης θείας Διουουργίας καὶ τὴν σημασίαν ἐν γενεῖ διὰ τὸν ἱερέα τῆς ἐν ἁγρᾷ εὐλαβεῖα καὶ ἐν φόβῳ Θεοῦ ἀκριβοῦς, πιστῆς καὶ ἀνελλιπούς τελέσεως αὐτῆς καὶ τῶν λοιπῶν ἱερῶν Μυστηρίων καὶ ἐκκλησιαστικῶν Ἀκολουθιῶν, συμφώνως πρὸς τὸ Τυπικὸν καὶ τὰς διατάξεις τῆς Ἐκκλησίας. Εἰδικώτερον ἐπέστησε τὴν προσοχὴν τῶν ἐφημερίων ἐπὶ τῶν ἱερῶν Ἀκολουθιῶν καὶ Διουουργιῶν τῆς Μ. Τεσσαρακοστῆς καὶ ἐπὶ τοῦ Μυστηρίου τῆς Ἐξομολογήσεως, ἀπαγορεύσας τὴν ἀνάγνωσιν συγχαρητικῆς εὐχῆς πρὸς τὴν θείαν Μεταλήψεως εἰς μὴ ἐξομολογηθέντας καὶ μὴ μετανοήσαντας. Ἐν τέλει παρέστησεν εἰς τοὺς ἐφημερίους τὴν ἀνάγκην ὅπως ἐν τῇ ἐκτελέσει τῶν καθηκόντων αὐτῶν μὴ λημονώσιν ὅτι ἔχουσι θείαν καὶ ἱεράν ἀποστολὴν ἐν τῷ κόσμῳ καὶ ὅτι ἡ ἱερωσύνη δὲν εἶναι βιοποριστικὸν ἐπάγγελμα, ὅτι δὲν πρέπει ἐν οὐδεμιᾷ στιγμή νὰ λημονώσιν ὅτι ὁ λαὸς ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ κληρικοῦ βλέπει τὴν Ἐκκλησίαν, ἐπομένως πρέπει νὰ ἔχωσι τὸν βίον ἀνεπίληπτον, νὰ ὄσι δὲ παραστῆται τοῦ λαοῦ εἰς πᾶσαν αὐτοῦ ἀνάγκην.

— Ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος ἐγένετο δεκτός εἰς ἀκρόασιν παρὰ τῆς Α.Β. Ὑψηλότητος τοῦ Διαδόχου τὴν παρελθούσαν Τρίτην, παραμείνας παρ' αὐτῷ ἐπὶ ὄραν καὶ πλέον. Ὡς γνωστὸν ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος ἐχορηγᾷ τὴν Διδάσκαλος τοῦ Διαδόχου καὶ τῆς Πριγκιπίσσης Εἰρήνης.

— Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Θήρας ἀνέφερε τῆς ἱερᾷ Συνόδῳ ὅτι ἰδρυσεν ἐν Θήρᾳ ἐν τινι οἰκίῳ τῆς γυναικείας ἱερᾷς μονῆς τοῦ ἁγίου Νικολάου οἰκοτροφεῖον ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἐκκλησιαστικὸν οἰκοτροφεῖον ἅγιος Νικόλαος», ἐν ᾧ θὰ ἀνατρέφονται καὶ θὰ παιδαγωγῶνται ὄρφανὰ καὶ ἄπορα παῖδια ἀμφοτέρων τῶν φύλων, ἐξεφράσθη δὲ αὐτῷ ὑπὸ τῆς Ἱ. Συνόδου ἡ εὐαρέσκεια αὐτῆς διὰ τὰς ἀνεργείας του ταῦτας.

— Ἡ ἱερά Σύνοδος ἐξέφρασε τὰς εὐχαριστίας τῆς πρὸς τὸν κ. Δήμαρχον Ἀθηναίων διὰ τὴν δωρεάν παραχώρησιν χώρου ἐν τῷ Α'. Νεκροταφείῳ πρὸς ἐνταφιασμόν τοῦ νεκροῦ τοῦ ἀειμνήστου Μητροπολίτου Σπάρτης Γερμανοῦ καὶ παρεκάλεσεν αὐτόν, ἵνα παραχωρήσῃ κατάλληλον ἐν τῷ Α'. Νεκροταφείῳ χώρον παρὰ τὸ μνήμα τοῦ ἀειμνήστου Γερμανοῦ Καλλιῶν, πρὸς ἐνταφιασμόν τῶν ἐνταῦθα ἀποβιούτων Ἰσραελιτῶν.

— Ἡ ἱερά Σύνοδος δι' ἐγκυκλίου αὐτῆς συνιστᾷ τὸ ὑπὸ τοῦ κ. Γεωργίου Κοκκῆ ἐκδοθὲν ἔργον ὑπὸ τὸν τίτλον «Πολιτικαὶ Θρησκευτικαὶ Μελέται».

— Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Θεσσαλιώτιδος κ. Ἰεζεκιὴλ προσέφερεν εἰς τὸν Φοιτητικὸν Θεολογικὸν Σύναξον» δρ. 2009 διὰ τὴν λιθογραφίαν τῶν σημειώσεων τῶν παραδόσεων τῶν κ. Καθηγητῶν.

— Ἐκτός τῶν κανονικῶς λειτουργούντων Κατηχητικῶν σχολείων τῆς ἐπαρχίας Μυτιλήνης, ἐν οἷς διδάσκουσιν οἱ θεολόγοι τῆς ἱερᾷς μητροπόλεως καὶ οἱ ἐκ τῶν ἱερῶν τῆς ὑπαίθρου δυνάμενοι, ὁ ἱεροκῆρυξ αἰδ. Ἑρμαν. Μυτιληναῖος διδάσκει καθ' ἑβδομάδα ἐν τοῖς γυμνασίαις τῶν πόλεων Μυτιλήνης καὶ Πλωμαρίου ἐπὶ θεμάτων σχετιζομένων πρὸς τὴν κοινωνικοθρησκευτικὴν μόρφωσιν τῶν μαθητῶν, τὸ αὐτὸ δὲ ἤρξατο ἀπὸ τῆς παρελθούσης ἑβδομάδος καὶ ἐν τῷ Διδασκαλεῖῳ Μυτιλήνης κατὰ παράκλησιν τοῦ νέου αὐτοῦ διευθυντοῦ κ. Ἰω. Φραγκοῦλη.

— Ἐπὶ ταῖς ἐορταῖς τῶν Χριστουγέννων ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Δράμας καὶ Φιλίππων διένειμεν εἰς ἀπόρους οἰκογενεὰς περὶ τὰς 20.000 δραχμῶν, ἐκτός τῶν καθ' ἡμέραν εἰς ἀπόρους καὶ ἀναξιοπαθοῦντας χορηγουμένων τακτικῶν βοηθημάτων.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

Τὸ τελευταῖον φύλλον τοῦ «Πανταίου» ἀναγράφει διὰ μακρῶν τὰ τῆς ἐκλογῆς τοῦ νέου Πάπα καὶ Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας, δημοσιεύον τὰ σχετικὰ πρακτικά τῆς ἐκλογικῆς συνελεύσεως καὶ τῆς ἱερᾷς Συνόδου. Ὁ Μακαρ. Νικόλαος, μετὰ τὸ πέρας τῆς ἐκλογῆς, συνοδευόμενος ὑπὸ τῶν μελῶν τῆς Ἱ. Συνόδου, τοῦ κλήρου καὶ τῶν λαϊκῶν μελῶν τῆς ἐκλογικῆς συνελεύσεως, ἀνήλθεν εἰς τὰ Πατριαρχεῖα, ἐνθα ἐδέχθη τὰ συγχαρητήρια πάντων. Κατὰ τὸν τύπον Ἀλεξανδρείας, ἡ τελετὴ τῆς ἐνθρονίσεως αὐτοῦ θὰ ἐγίνετο μετὰ πάσης ἐπισημότητος ἐν τῷ ναφῷ τοῦ Ἐθαγγελισμοῦ τῇ 16 Ἰσταμένου.

ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΟΜΕΝΩΝ

Ὁ Προεδρεύων Ἐπίσκοπος τῆς Ἀμερικανικῆς Ἐπισκοπιανῆς Ἐκκλησίας δι' ἐγκυκλίου του πρὸς τοὺς ἐπισκόπους αὐτῆς θερμῶς συνέστησεν ὅπως συγκατανεύσωσι νὰ ὀρισθῇ ἐν ταῖς ἐπισκοπαῖς αὐτῶν ἡμέρα παρακλήσεως ὑπὲρ τῶν πιστῶν τῆς ὀρθοδόξου ρωσικῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς ἐν Παρισίοις ρωσικῆς Θεολογικῆς Ἀκαδημίας. Σὺν τῇ ἐγκυκλίῳ διεβιβάσθη πρὸς τοὺς ἐπισκόπους καὶ διάταξις τῆς παρακλήσεως, ὡς ἡμέρα δ' αὐτῆς προὔταθη ἡ 16 Φεβρουαρίου.

— Ἡ Ἐκτελεστικὴ Ἐπιτροπὴ τοῦ ὀμοσπονδιακοῦ συμβουλίου τῶν ἐν Ἀμερικῇ χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν ἐξέδωκεν ἐσχάτως τὴν ἀκόλουθον δήλωσιν: «Εἰς μίαν πρόσφατον διαμαρτυρίαν κατὰ τῆς σημερινῆς ἐν Γερμανίᾳ μεταχειρίσεως τῶν ἐβραίων ἡ συνέλευσις τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἀγγλίας ἐξέφρασε τὴν ἐλπίδα ὅτι καὶ ἄλλα χριστιανικὰ σῶματα θὰ ἐνώσωσι τὰς διαμαρτυρίας των. Αἰσθανόμεθα τὴν ἀνάγκην νὰ τὸ πράξωμεν. Εἴμεθα μέλη Ἐκκλησιῶν ἠνωμένων μετὰ τῆς ἐν Γερμανίᾳ ἐκκλησίας διὰ πολλῶν καὶ στενῶν δεσμῶν. Ἀναγνωρίζομεν τὴν ὀφειλὴν μας πρὸς τοὺς μεγάλους γερμανοὺς ἱεροκῆρυκας καὶ ἔρμηνευτάς τῆς χριστιανικῆς θρησκείας ἀπὸ τοῦ Λουθήρου μέχρις ἡμῶν, οἵτινες ἐπλούησαν τὴν κοινὴν ἡμῶν χριστιανικὴν κληρονομίαν. Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ πολέμου διαμαρτυρήθημεν κατὰ τῶν ὑπὸ τῆς συνθήκης τῶν Βερσαλλιῶν ἐπιβληθέντων τῇ Γερμανίᾳ περιορισμῶν καὶ ἐργάσθημεν πρὸς ἄρσιν των. Διὰ τοῦτον τὸν λόγον αἰσθανόμεθα τὸ καθῆκον νὰ ὁμιλήσωμεν μετὰ τὴν αὐτὴν εὐλικρίνειαν ὅταν βλέπωμεν τὴν Γερμανίαν ἐνστερνιζομένην μίαν πολιτικὴν ἀπειλοῦσαν τὴν ἠθικὴν τῆς ἀπομόνωσιν. Διαμαρτυρούμεθα κατὰ τῆς πολιτικῆς ταύτης, διότι ἡ ἐν Γερμανίᾳ σημερινὴ μεταχειρίσις τῶν ἐβραίων εἶνε ἀναξία μεγάλου ἔθνους. Ὁ σιγμα ἰσμός μᾶς σημαντικῆς μερίδος τοῦ πληθυσμοῦ ὡς οὐσιαστικῶς κατωτέρας, ἐξ ἀπλῶν φυλετικῶν λόγων, καὶ ἡ διακοπὴ τῆς φυσιολογικῆς ζωῆς ἀνθρώπων, ὧν αἱ οἰκογενεαὶ ἔξω ἐν Γερμανίᾳ ἀπὸ γενεῶν καὶ προσήνεγκαν διακεκρυμμένας ὑπηρεσίας εἰς πλείστους κλάδους τῆς ἐκπαιδεύσεως, τῆς τέχνης καὶ τῆς κυβερνήσεως, ἀποτελοῦν παραβίαν τῶν γυναικῶν τῆς τιμῆς καὶ τῆς καλῆς πίστεως, κοινῶν εἰς ὅλα τὰ πεπολιτισμένα ἔθνη. Ἄλλ' ὁ λόγος τῆς διαμαρτυρίας ἡμῶν εἶνε ἐπιβαθέστερος: διαμαρτυρούμεθα κατὰ τῆς πολιτικῆς ταύτης, διότι ἡ φιλοσοφία ἡ χρησιμοποιοθεῖσα ὑπὲρ αὐτῆς εἶνε ἔθνη φιλοσοφία. Ἡ ταυτὴ μεταχειρίσις τῶν ἐβραίων, βασιζομένη ἐπὶ θρησκευτικῆς φιλοσοφίας τῆς φυλῆς, θέτει προβλήματα βαθέτερα τῶν ἄλλοτε προηγη-

θέντων κατὰ τῶν ἑβραίων καὶ ἄλλων μειονοτήτων διαγ-
μῶν ἐκ λόγων καθαρῶς πολιτικῶν καὶ τυχαίων, ἀποτελεῖ
δὲ ἀπόπειραν κινήσεως τοῦ φυλετικοῦ ἔθνισμοῦ βασιζο-
μένης ἐπὶ τῆς φυλῆς, τοῦ αἵματος καὶ τοῦ ἐδάφους καὶ
τεινούσης νὰ χωρίσῃ τὸν χριστιανισμόν ἀπὸ τῶν ιστορι-
κῶν του ριζῶν καὶ ἐν χριστιανικόν ἔθνος ἀπὸ τοῦ θρη-
σκευτικῆς παρελθόντος του»

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Βασιλείου Σ. Ἐξάρχου. Τὸ παρ' ἡμῖν ἰσχύον σύστημα
βιβλικῶν ἀναγνωσμάτων ἐν τοῖς τακτοῖς καιροῖς δημο-
σίας λατρείας κατὰ τὰ παλαιὰ καὶ κατὰ τὸ νέον ἡμερο-
λόγιον. Τεθῆος Α' ὁ κινήτος κύκλος (μετὰ 32 πινάκων).
'Αθήναι, Τύποις Ι. Ἀλευροπούλου, 1935.

Χαραλάμπους Τζωρτζοπούλου Τακτικῶς Καθηγητοῦ
τοῦ ποινικοῦ Δικαίου ἐν τῷ Πανεπ. Θεσσαλονίκης, Ἑλ-
ληνικὸν πνεῦμα καὶ ἑλληνικὴ ψυχὴ. Λόγος πανηγυρικὸς
ρηθεις τῇ 25 Μαρτίου 1935, Θεσσαλονίκη, τύποις Θεο-
δωρίδου, 1935.

— Π Α Ρ Α Ρ Τ Η Μ Α —

ΠΡΟΚΗΡΥΞΕΙΣ ΕΚΛΟΓΗΣ ΙΕΡΕΩΝ

Ι. Μητρόπολις Γόρτυνος καὶ Μεγαλοπόλεως.

Ἐχοντας ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ 5439 νόμου (κωδικ.)
«Περὶ Ἐνοριακῶν ναῶν καὶ ἐφημερίων» καλοῦμεν τοὺς
βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ ὡς ἄνω νόμου ὀρι-
ζόμενα προσόντα νὰ καταλάβωσι τὴν κενὴν θέσιν τακτι-
κοῦ ἐφημερίου τοῦ ἐν Βιδιακίῳ ἱ. ναοῦ ἁγ. Δημητρίου
ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ σήμερον υποβάλωσιν ἡμῖν τὰ ὑπὸ
τοῦ εἰρημένου νόμου ὀριζόμενα πιστοποιητικά, προκειμέ-
νου νὰ ἀνακηρυχθῶσιν ὑποψήφιοι ἐφημέριοι τοῦ ὡς ἄνω
ἱ. ναοῦ. Ἐν Δημητσάνῃ τῇ 31 Ἰανουαρίου 1936.

† ὁ Γόρτυνος καὶ Μεγαλοπόλεως Προκόπιος

Ἐχοντας ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ 5439 νόμου (κωδικ.)
«περὶ Ἐνοριακῶν ναῶν καὶ ἐφημερίων» καλοῦμεν τοὺς βου-
λομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ ὡς ἄνω νόμου ὀριζό-
μενα προσόντα νὰ καταλάβωσι τὴν κενὴν θέσιν τακτικοῦ
ἐφημερίου τοῦ ἐν Καμπυχωρίῳ ἱ. ναοῦ ἁγίου Νικολάου
ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ σήμερον υποβάλωσιν ἡμῖν τὰ ὑπὸ
τοῦ εἰρημένου νόμου ὀριζόμενα πιστοποιητικά, προκειμέ-
νου νὰ κηρυχθῶσιν ὑποψήφιοι ἐφημέριοι τοῦ ὡς ἄνω
ἱ. ναοῦ. Ἐν Μεγαλοπόλει τῇ 8 Φεβρουαρίου 1936. † Ὁ
Γόρτυνος καὶ Μεγαλοπόλεως Προκόπιος.

Ι. Μητρόπολις Φθιώτιδος

Χρηρευούσης τῆς θέσεως τακτικοῦ ἐφημερίου τῆς ἐνο-
ρίας Ἀμαλώτας προσκαλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ κατα-
λάβωσι τὴν θέσιν ταύτην καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 4
τοῦ ὡς ἄνω νόμου 5439 περὶ Ἐνοριακῶν ναῶν καὶ ἐφημερίων
ὀριζόμενα προσόντα, ὅπως ἐντὸς δέκα ἡμερῶν ἀπὸ τῆς
δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας υποβάλωσιν εἰς τὰ γραφεῖα
τῆς ἱ. Μητροπόλεως τὰ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 83 τοῦ ἄνω νό-
μου προβλεπόμενα πιστοποιητικά. Ἐν Λαμῖᾳ τῇ 15 Φε-
βρουαρίου 1936. † Ὁ Φθιώτιδος Ἀμβρόσιος.

Ι. Μητρόπολις Καρυστίας

Προσκαλοῦμεν τοὺς ἐπιθυμοῦντας ὅπως ἀνακηρυχθῶσιν
ὑποψήφιοι διὰ τὴν κενὴν θέσιν ἐφημερίου τοῦ ἐν Ὁκτενίᾳ
ἱ. ναοῦ «ἅγιος Νικόλαος» καὶ κειτημένους τὰ νόμιμα
προσόντα ὅπως ἐντὸς δέκα πέντε ἡμερῶν ἀπὸ σήμερον
υποβάλωσιν ἡμῖν τὴν σχετικὴν αἴτησιν μετὰ τῷ ὑπὸ τοῦ
ἄρθρου 83 τοῦ κωδικοποιημένου Ἐνοριακοῦ νόμου 5439
ὀριζόμενα πιστοποιητικῶν. Ἐν Κύμῃ τῇ 18 Φεβρουαρίου
1936. Ἐντολῇ τοῦ Μητροπολίτου, ὁ Πρωτοσύγγελος
Σπυρίδων Σταμπλάς.

Ι. Μητρόπολις Φωκίδος

Κενῆς οὔσης τῆς θέσεως τοῦ ἐφημερίου τῆς κοινότητος
Βελενίκου καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ
ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 83 ὀριζόμενα κανονικὰ καὶ νόμιμα προ-

σόντα νὰ υποβάλωσιν ἡμῖν μέχρι τέλους Μαρτίου ἔ. ἔτ.
ἀπαιτούμενα πιστοποιητικά διὰ τὴν ἀνακηρῦξιν αὐτῶν ὡς
ὑποψηφίων. Ἐν Ἀμφίσσῃ τῇ 14 Φεβρουαρίου 1936. Ὁ
Τοποτηρητὴς τῆς ἱ. Μ. Φωκίδος Ἀρχιμ. Ἀναγίας Μάνος.

Ι. Μητρόπολις Καλαβρυτῶν καὶ Αἰγιαλείας

Ἐχοντας ὑπ' ὄψει τὸ ἄρθρ. 92 τοῦ κωδικοποιηθέντος
νόμου 5439, καθ' ὃ εἰς ὅσους καθεδρικοὺς ναοὺς τῶν
ἐπαρχιῶν ἀναλογεῖ εἰς μόνον ἐφημέριος ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ
ἀριθμοῦ οἰκογενειῶν τῆς ἐνορίας, δύναται ὁ ἀρμόδιος
Μητροπολίτης νὰ διορίσῃ καὶ δευτέρον ἐφημέριον, τηρου-
μένων κατὰ τὰ λοιπὰ τῶν ὀρισμῶν τοῦ νόμου, χηρευού-
σης δὲ τῆς μιᾶς θέσεως τοῦ ἐφημερίου τοῦ ἐν Καλα-
βρυτοῦ ἱεροῦ καθεδρικοῦ ναοῦ «Κοίμησις τῆς Θεοτόκου»,
καλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὴν θέσιν
ταύτην ὅπως μέχρι τῆς 29 Φεβρουαρίου ἔ. ἔ. προσέλθω-
σιν εἰς τὰ Γραφεῖα ἡμῶν καὶ υποβάλωσι τὰ ὑπὸ τοῦ νό-
μου ἀπαιτούμενα πιστοποιητικά, καθ' ὅσον τὴν ἐπομένην
θέλει γίνοι ἡ ἀνακηρῦξις αὐτῶν. Μορφωτικὰ προσόντα
τοῦλάχιστον ἀπολυτήριον Σχολαρχείου. Ἐν Αἰγίῳ τῇ 29
Ἰανουαρίου 1936. † Ὁ Καλαβρυτῶν καὶ Αἰγιαλείας
Θεόκλητος.

Ι. Μητρόπολις Ἀργολίδος.

Προσκαλοῦνται οἱ ἐκ τῶν προσοντούχων βουλομένοι
ἰν' ἀνακηρυχθῶσιν ὑποψήφιοι διὰ τὴν κενὴν θέσιν ἐφη-
μερίου τοῦ ἱεροῦ ναοῦ ἁγίου Δημητρίου Μύλων, ὅπως ὑ-
ποβάλωσιν ἡμῖν ἀποδεικτικὰ τῶν προσόντων των μέχρι
τῆς 20 Μαρτίου 1936. Ἐν Ναυπλίῳ τῇ 11 Φεβρουαρίου
1936. † Ὁ Ἀργολίδος Ἰερόθεος.

Ι. Μητρόπολις Κρήτης

Ἐχοντας ὑπ' ὄψει τὸ ἄρθρον 81 τοῦ κωδικοποιηθέντος
νόμου 5439 «περὶ Ἐνοριακῶν ναῶν καὶ ἐφημερίων κ.λ.π.»
προσκαλοῦμεν τοὺς κειτημένους τὰ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 82
παρ. 3 τοῦ ἰδίου νόμου ἀπαιτούμενα προσόντα καὶ βουλο-
μένους νὰ καταλάβωσι τὴν κενὴν ὀργανικὴν θέσιν τακτι-
κοῦ ἐφημερίου τῆς ἐνορίας Κάτω Ζαροῦ Κανιουρίου ὅπως
ἐντὸς εἴκοσι (20) ἡμερῶν ἀπὸ σήμερον υποβάλωσι τὰ σχε-
τικὰ πιστοποιητικά εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς ἱεράς Μητροπό-
λεως Κρήτης, προκειμένου νὰ γίνη ἀνακηρῦξις ὑποψη-
φίων πρὸς πληρωσιν δι' ἐκλογῆς τῆς ἄνωτέρω χηρευού-
σης θέσεως. Ἐν Ἡρακλείῳ τῇ 10 Φεβρουαρίου 1936.
† Ὁ Κρήτης Τιμόθεος.

Μητρόπολις Κίτρους.

[2]

Συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρον 4 τοῦ ἀπὸ 12ης Δεκεμβρίου
1932 Διατάγματος «Περὶ ὀρισμοῦ τῶν παρὰ ἐκάστῳ τῶν
κατὰ τὸν Νόμον 5187 ἱερῶν Μητροπόλεως ὀργανικῶν
θέσεων», καλοῦμεν πάντα ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 4
τοῦ ὡς ἄνω Διατάγματος ὀριζόμενα προσόντα κληρικών,
ἢ λαϊκῶν, ἵνα ἐμφανισθῇ ἐντὸς μηνὸς πρὸς κατάληψιν
τῆς θέσεως Γραμματέως παρὰ τῇ καθ' ἡμᾶς ἱ. Μητροπό-
λει, προσάγων ἡμῖν τὰ σχετικὰ ἔγγραφα τῶν σπουδῶν. Ἐκ
τῶν παρουσιασθησομένων κληρικῶν, ἢ λαϊκῶν θεολόγων
θέλει προτιμηθῇ ὁ κληρικός· ἐν μὴ ἐμφανίσει δὲ θεολό-
γου κληρικοῦ, ἢ λαϊκοῦ, θὰ προσληθῇ ὁ ἔχων τὰ ὑπὸ
τοῦ αὐτοῦ Διατάγματος ὀριζόμενα κατώτερα προσόντα
καὶ ἐμφανιζόμενος ἐντὸς τοῦ αὐτοῦ μηνὸς κατὰ σειράν
προτεραιότητος. Ἡ μηνιαία προθεσμία ἄρχεται ἀπὸ τῆς
ἡμερομηνίας τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας. † Ὁ Κίτρους
Κωνσταντῖνος.

“ΕΚΚΛΗΣΙΑ,”

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Διευθύνουσα Ἐπιτροπεία :

- † Ὁ Ἀθηνῶν ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ
- † Ὁ Τρίκκης καὶ Σταγῶν ΠΟΥΛΚΑΡΗΟΣ
- † Ὁ Ἀλεξανδρουπόλεως ΙΩΑΚΕΙΜ

Τύποις «Φοῖνικος», Λεωνόπου 4. Ἀθήναι.—Τηλ. 28-873